

Sekce správy daní

Č. j.: 6351/25/7700-50128-506345

Všechny finanční úřady, včetně Specializovaného finančního úřadu
Odvolací finanční ředitelství

METODICKÝ POKYN
k aplikaci § 148 odst. 6 daňového řádu

Účinnost	1.7.2025
Důvod přijetí	nastavení správní praxe
Oblast úpravy	Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)
Agenda	lhůta pro stanovení daně, dílčí nalézací řízení
Základní ustanovení	§ 148 odst. 6 daňového řádu
Předcházející metodické materiály	–
Související metodické materiály	Metodický pokyn k procesním aspektům daňové kontroly č. j. 36381/22/7700-10124-506246 ze dne 22. 6. 2022 Metodický pokyn k postupu správce daně po vydání výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení č. j. 40404/22/7700-10124-506246 ze dne 30. 6. 2022 Metodický pokyn k aplikaci § 148 odst. 6 daňového řádu na lhůtu pro stanovení daně započatou podle ZSDP č. j. 68967/21/7700-10123-050167 ze dne 23. 12. 2021
Technické postupy v IS/Úlohy IS ADIS	–
Přílohy	–
Judikatura, literatura	NSS č. j. 8 Afs 292/2020-23 ze dne 12. 8. 2021 NSS č. j. 6 Afs 125/2021-56 ze dne 28. 2. 2023 NSS č. j. 9 Afs 72/2011-218 ze dne 31. 5. 2012 NSS č. j. 2 Afs 33/2012-33 ze dne 4. 9. 2012 NSS č. j. 2 Afs 79/2012-49 ze dne 18. 3. 2014 NSS č. j. 5 Afs 90/2020-40 ze dne 14. 6. 2021 KS v Hradci Králové č. j. 31 Af 35/2021-54 z 10. 8. 2022 nález Ústavního soudu I. ÚS 118/09 ze dne 8. 12. 2009 NSS č. j. 10 Afs 26/2024-62 ze dne 27. 6. 2024 NSS č. j. 10 Afs 159/2020-39 ze dne 3. 11. 2022 NSS č. j. 4 Afs 376/2023-67 ze dne 13. 9. 2024 NSS č. j. 2 Afs 257/2023-53 ze dne 27. 11. 2024 NSS č. j. 8 Afs 4/2011-71 ze dne 28. 7. 2011

Anotace:

Pokyn upravuje dílčí problematiku týkající se postupu správce daně po obdržení pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu, tj. při aplikaci ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu.

Primární příjemci:

Úřední osoby kontrolních a vyměřovacích útvarů – využití při činnostech souvisejících s vyměřením či doměřením daně na základě pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu.

Čl. 1 **Metodické řešení**

Dle § 148 odst. 6 daňového řádu v důsledku jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu¹ (dále jen „pravomocný trestní rozsudek“)², lze daň stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí soudu právní moci³, bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně.

Aplikace lhůty dle § 148 odst. 6 daňového řádu

1. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu se použije pouze na daňové povinnosti vzniklé od 1. 1. 2011, resp. pro zdaňovací období, jejichž počátek nastal po 31. 12. 2010. Přejícné ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu věta první na tuto situaci nedopadá.
2. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu se aplikuje i po uplynutí objektivní desetileté lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu.
3. Do lhůty dle § 148 odst. 6 daňového řádu nelze zasáhnout žádnými způsoby dle § 148 odst. 2 až 4 daňového řádu, tj. jedná se o konečný časový limit pro stanovení daně.
4. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu lze aplikovat na všechny případy, kdy:
 - a) již uplynula lhůta pro stanovení daně,
 - b) lhůta pro stanovení daně běží, ale do uplynutí maximální desetileté délky lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu zbývá méně času než při výpočtu podle § 148 odst. 6 daňového řádu,
 - c) lhůta pro stanovení daně běží a do uplynutí maximální desetileté délky lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu zbývá více času než při výpočtu podle § 148 odst. 6 daňového řádu, avšak lhůta pro stanovení daně uplyne dříve, než lhůta dle § 148 odst. 6 daňového řádu.

¹ V praxi půjde takřka vždy pouze o trestné činy podle § 240 nebo § 241 trestního zákoníku.

² Toto ustanovení lze aplikovat pouze v situaci, kdy existuje pravomocný odsuzující rozsudek, trestní příkaz nebo schválená dohoda o vině a trestu odsuzujícím rozsudkem. Rozsudek odvolacího soudu je, na rozdíl od rozsudku prvostupňového soudu, pravomocný okamžikem jeho vyhlášení. V případě, že odvolání bylo odvolacím soudem odmítnuto nebo zamítnuto, nabývá rozsudek právní moci datem vydání usnesení o odmítnutí nebo zamítnutí odvolání odvolacím soudem (§ 139 odst. 1 trestního řádu).

³ Příklad k výpočtu lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 6 daňového řádu: Právní moc trestního rozsudku 1. 7. 2024, daň lze stanovit do 31. 12. 2026.

5. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu je možno aplikovat i v případě, že se daňového trestného činu souvisejícího s předmětnou daní za předmětné zdaňovací období dopustila osoba odlišná od daňového subjektu. Aplikace je však možná pouze v případě, že jednání odsouzené osoby mělo přímý vliv na stanovení daně za předmětné zdaňovací období u daňového subjektu. Takovou osobou může být např. jednatel či jiná osoba, která právně či fakticky jedná jménem daňového subjektu.
6. Pro možnost aplikace § 148 odst. 6 daňového řádu není rozhodné, zda byl či nebyl v souvislosti s trestným činem uplatněn správcem daně adhezní nárok⁴.

Zahájení a vedení nalézacího řízení

7. Pokud po obdržení pravomocného trestního rozsudku vznikne správci daně důvodný předpoklad doměření daně, je namístě vydat výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení (dále též „DoDAP“) dle § 145 odst. 2 daňového řádu. V případě, že dosud nebylo podáno řádné daňové tvrzení a současně neexistuje poslední známá daň, je namístě vyzvat daňový subjekt k podání řádného daňového tvrzení dle § 145 odst. 1 daňového řádu⁵. Minimálně v odůvodnění výzvy by měla být spolu s odkazem na pravomocný trestní rozsudek uvedena též aplikace § 148 odst. 6 daňového řádu na lhůtu pro stanovení daně.
8. Ačkoli pravomocný trestní rozsudek zpravidla nepředstavuje pro správce daně předběžnou otázku ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu, jedná se o zásadní důkaz v daňovém řízení, tím spíše v situaci, kdy zahájení a vedení daňového řízení za aplikace § 148 odst. 6 daňového řádu umožňuje právě a jen jeho existence. Zjištění v něm uvedená je třeba mít s ohledem na pravomocně ukončené trestní řízení za prokázaná, nejsou-li v rámci dokazování v daňovém řízení s jistotou vyvrácena.
9. Postup správce daně po výzvě k podání řádného daňového tvrzení či DoDAP v daňovém řízení, které je možné realizovat výhradně při aplikaci § 148 odst. 6 daňového řádu, v zásadě odpovídá standardním postupům pro konkrétní situaci reakce (či nereakce) daňového subjektu na výzvu k podání DoDAP, popsáným v Metodickém pokynu k postupu správce daně po vydání výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení č. j. 40404/22/7700-10124-506246 ze dne 30. 6. 2022.

Je však třeba mít na paměti, že daňové řízení je zde realizováno výhradně z důvodu existence pravomocného trestního rozsudku a tímto směrem by rovněž mělo být vedeno případné dokazování, s přihlédnutím k tomu, že dokazování bylo již provedeno v rámci trestního řízení⁶. Možnost odmítnutí provedení důkazu při splnění podmínek vyslovených v minulosti nálezem Ústavního soudu I. ÚS 118/09 ze dne 8. 12. 2009 (viz odůvodnění Ad 9.) obecně přejímaným správními soudy tímto není dotčena.

V situaci, kdy daňový subjekt v rámci takto vedeného daňového řízení tvrdí skutečnosti nad rámec trestní věci, ať již ve svůj prospěch (např. proti doměřovaným příjmům uplatní dosud neuplatněné výdaje či odčitatelné položky) či neprospěch, správce daně vede dokazování i ve vztahu k těmto skutečnostem.

Vzhledem k tomu, že stěžejní dokazování bylo provedeno již v rámci trestního řízení, nabízí se v případě potřeby zahájení kontrolního postupu zejména postup k odstranění pochybností.

⁴ K pojmu „adhezní nárok“ viz Příloha č. 3 k Metodickému pokynu ke spolupráci OFS a OČTŘ č. j. 43954/22/7700-00131-051126 ze dne 14. 9. 2022.

⁵ Lze předpokládat, že toto bude zcela okrajová záležitost.

⁶ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 4/2011-71 ze dne 28. 7. 2011.

10. Nezbytnost zahrnutí podkladů/důkazů, z nichž vycházel trestní rozsudek, do daňového spisu záleží na konkrétní situaci.
11. V případě, že dojde ke zrušení pravomocného trestního rozsudku, a dosud neuplynula lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 6 daňového řádu, provede správce daně správní úvahu, zda zrušení pravomocného trestního rozsudku, zejména důvody pro jeho zrušení, mohou mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí o stanovení daně. Pokud ano, lze nařídit obnovu nalézacího řízení. Po uplynutí lhůty dle § 148 odst. 6 daňového řádu obnovu řízení nařídit či povolit nelze.
12. V případě, kdy bylo v rámci odvolacího řízení zjištěno uplynutí lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 až 5 daňového řádu, avšak rovněž bylo zjištěno, že došlo k vydání pravomocného trestního rozsudku v trestní věci související s touto daní, je třeba rozlišovat, zda se jednání vymezené ve skutkové větě pravomocného trestního rozsudku a předmět odvolacího řízení překrývají⁷. Pokud ano, lze v tomto rozsahu v odvolacím řízení pokračovat v rámci lhůty podle § 148 odst. 6 daňového řádu. Obdobně se postupuje v nalézacím řízení u prvostupňového správce daně.

Stanovení penále

13. Při penalizaci bude uplatněn standardní postup dle § 251 daňového řádu. O případné povinnosti uhradit penále správce daně vždy rozhodne samostatným platebním výměrem.

Čl. 2 Odůvodnění

Ad 1.

Řešení vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 Afs 292/2020-23 ze dne 12. 8. 2021, č. 4242/2021 Sb. NSS.

Ad 2.

Tento závěr vyplývá ze systematiky členění ustanovení § 148 daňového řádu a je trvale zastáván i správními soudy, např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 72/2011-218 ze dne 31. 5. 2012, č. 2676/2012 Sb. NSS, č. j. 2 Afs 33/2012-33 ze dne 4. 9. 2012, č. j. 2 Afs 79/2012-49 ze dne 18. 3. 2014, č. j. 5 Afs 90/2020-40 ze dne 14. 6. 2021, č. 4218/2021 Sb. NSS, č. j. 8 Afs 292/2020-23 ze dne 12. 8. 2021, č. 4242/2021 Sb. NSS.

Ad 3.

Důvodem pro závěr o nemožnosti modifikace této lhůty způsoby podle § 148 odst. 2 až 4 daňového řádu je systematika § 148 daňového řádu. Rovněž lze odkázat na judikaturu týkající se nemožnosti prodloužení či stavení maximální desetileté lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 72/2011-218 ze dne 31. 5. 2012, č. 2676/2012 Sb. NSS, č. j. 2 Afs 33/2012-33 ze dne 4. 9. 2012.

Není-li možné zasahovat do běhu lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu, pak není namístě tímto způsobem zasahovat ani do běhu lhůty podle § 148 odst. 6 daňového řádu, která tak představuje de facto pouze časový limit pro stanovení daně ve výjimečné situaci.

⁷ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 257/2023-53 ze dne 27. 11. 2024.

Ad 4.

Smyslem úpravy § 148 odst. 6 daňového řádu je poskytnout správci daně časový prostor pro stanovení daně v situacích, kdy se daňový subjekt (či jiná osoba) dopustil daňového trestného činu souvisejícího s konkrétní daní za konkrétní zdaňovací období, tedy kdy vážným způsobem ohrozil zájem chráněný právem takovou intenzitou, že to naplnilo skutkovou podstatu trestného činu. Na vážnost a společenskou nebezpečnost takového jednání reagoval zákonodárce tím, že umožňuje na základě pravomocného rozhodnutí trestního soudu daň stanovit nejen po uplynutí lhůty pro stanovení daně, ale i po uplynutí objektivní desetileté lhůty pro stanovení daně. Zájem na stanovení daně v tomto případě rozhodně převládá nad zájmem na právní jistotě, se kterou se plynutí času obvykle spojuje.

Ad 5.

Za současného právního stavu je třeba upřednostnit jazykový výklad, podle něhož lze z ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu dovodit, že daňového trestného činu se může dopustit i osoba odlišná od daňového subjektu. Tento výklad je pak třeba úzce propojit s výkladem systematickým a teleologickým, a to zejména s ohledem k legislativnímu vývoji ustanovení upravujícího běh lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu. Skutečnost, že daňové trestné činy relevantní z hlediska § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu a logicky též obdobně z hlediska § 148 odst. 6 daňového řádu nemusí být spáchány pouze daňovým subjektem, jednoznačně plyne z důvodové zprávy k novele daňového řádu č. 267/2014 Sb., kde se ve zvláštní části k § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu mj. uvádí, že „*trestní stíhání nutně nemusí být vedeno proti daňovému subjektu, o jehož daňovou povinnost se ve smyslu daňových zákonů jedná. Rozhodným parametrem je zde skutečnost, že je vedeno trestní stíhání týkající se konkrétní daně*“⁸.

Ad 6.

Trestní soud je oprávněn učinit si pro účely trestního řízení úvahu o tom, zda došlo k úhradě daně, byť tato daň dosud nebyla v daňovém řízení stanovena. Úvaha trestního soudu ale nenahrazuje rozhodnutí o stanovení daně, které je oprávněn vydat pouze správce daně. Rozhodnutí o stanovení daně pak představuje deklaraci toho, že daňovému subjektu v rovině hmotného práva svědčí určitá povinnost. Případná úhrada daně, a to i před vydáním dodatečného platebního výměru, má vliv pouze na řízení při placení daní, viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 Af 35/2021-54 ze dne 10. 8. 2022.

Ad 7.

Postup představuje standardní a dlouhodobé metodické řešení reagující na ustálenou judikaturu správních soudů ve věci aplikace výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu, viz aktuálně Metodický pokyn k procesním aspektům daňové kontroly č. j. 36381/22/7700-10124-506246 ze dne 22. 6. 2022. Aplikaci tohoto obecného pravidla i na situaci stanovení daně dle § 148 odst. 6 daňového řádu potvrdila též judikatura, např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 Af 35/2021-54 ze dne 10. 8. 2022.

Vydání výzvy k podání řádného daňového tvrzení naopak předpokládá § 145 odst. 1 daňového řádu, přičemž takový postup reflektuje též základní zásady správy daní.

⁸ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 376/2023-67 ze dne 13. 9. 2024.

Ad 8.

Předběžná otázka je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 6 Afs 125/2021-56, č. 4469/2023 Sb. NSS charakterizována následujícími kumulativně plněnými znaky:

- a) jde o otázku, jejíž vyřešení je nezbytné pro rozhodnutí ve věci,
- b) tato otázka není přímo předmětem řízení,
- c) může být samostatným předmětem jiného řízení a
- d) rozhodnutí o ní přísluší jinému orgánu veřejné moci.

Zejména naplnění podmínky pod bodem a) omezuje vázanost správce daně pravomocným trestním rozsudkem coby předběžnou otázkou na spíše výjimečné situace⁹.

Nutno však současně zohlednit, že pravomocný trestní rozsudek je výsledkem úkonů orgánů činných v trestním řízení, které splňují ty nejpřísnější požadavky kladené ústavním pořádkem na vedení řízení před orgány veřejné moci z hlediska práv dotčené osoby. S ohledem na nezávislost trestního a daňového řízení si však lze představit situace, kdy v rámci dokazování v daňovém řízení bude s jistotou prokázáno, že určitá skutečnost nastala odlišně od jejího popisu v pravomocném trestním rozsudku, pak je nutno v daňovém řízení vycházet ze skutečného, správcem daně zjištěného skutkového stavu.

Ad 9.

Pokud jsou daňovému subjektu s ohledem na závěry pravomocného trestního rozsudku připisovány v rámci dokazování určité příjmy či uskutečněná plnění, je jeho právem uplatnit proti těmto příjmům výdaje dosud neuplatněné či odčitatelné položky. Cílem správy daní není maximalizace fiskálních příjmů, ale správné zjištění a stanovení daně. V rámci dokazování je správce daně povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji (§ 92 odst. 2 daňového řádu). S ohledem na to správce daně nemůže odmítnout tvrzení daňového subjektu a předkládané či navrhované důkazní prostředky, tím spíše v situaci, kdy daňový řád kromě speciální úpravy lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 6 daňového řádu neobsahuje žádné ustanovení, které by daňovému subjektu zapovídalo daňovou optimalizaci v této situaci.

Daňovým subjektem navržené důkazní prostředky lze obecně vzato odmítnout, pokud: a) tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení; b) navrhovaný důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost; či c) se jedná o nadbytečný důkazní prostředek, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno¹⁰.

Zároveň je nutno reflektovat, že stěžejní dokazování bylo provedeno již v rámci trestního řízení. Lze předeslat, že návrh důkazu bude tak často správcem daně odmítnut pro nadbytečnost právě z toho důvodu, že tvrzení, k němuž směřuje, bylo již v trestním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno. Odmítnutí provedení důkazu musí správce řádně odůvodnit.

S ohledem na těžiště dokazování v trestním řízení se po reakci daňového subjektu na výzvu k podání řádného daňového tvrzení či DoDAP, která nekoresponduje s důvody pro vydání této výzvy, uvedenými v jejím odůvodnění, nabízí v případě potřeby zahájení postupu k odstranění pochybností vůči této reakci. Lze mít za to, že správce daně v této situaci dokáže své

⁹ Viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 159/2020-39 ze dne 3. 11. 2022.

¹⁰ Viz např. nálezy Ústavního soudu I. ÚS 118/09 ze dne 8. 12. 2009.

pochybnosti dostatečně konkretizovat, současně nelze předpokládat vedení rozsáhlého dokazování. Rozsah dokazování je zde vedle pravomocného trestního rozsudku limitován též omezenou lhůtou dle § 148 odst. 6 daňového řádu, daňová kontrola by tak měla být zahajována spíše ve výjimečných, odůvodněných případech.

Ad 10.

Podklady trestního rozsudku budou nezbytné např. v situaci, kdy míra detailu popisu důkazního prostředku trestním soudem v rozsudku nepostačuje pro daňové posouzení věci nebo pokud správce daně z jiného důvodu shledá nutnost seznámit se podrobněji s konkrétním důkazním prostředkem z trestního řízení, pokud závěr trestního soudu neodpovídá zjištěním správce daně v daňovém řízení apod. Ve spise by primárně měly být zahrnuty důkazní prostředky, které mají odraz v doměřené dani. Samotný pravomocný trestní rozsudek je jedním z důkazů, které jsou v rámci dokazování hodnoceny, nicméně obsahuje zjištění orgánů činných v trestním řízení a s ohledem na jeho právní moc lze mít zjištění v něm uvedená za prokázaná, nejsou-li v rámci dokazování jinými důkazními prostředky vyvrácena.

Ad 11.

Zrušení pravomocného rozsudku v trestní věci nemá vliv na běh lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 6 daňového řádu. Obnovu řízení lze povolit nebo nařídit, dokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. I když § 148 odst. 6 daňového řádu neobsahuje lhůtu pro stanovení daně jako takovou, ale jen určitý maximální limit pro stanovení daně ve zvláštní situaci, přesto je možné v tomto limitu obnovu nařídit, nabízí se zde zejména důvod podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

Pokud už se však nacházíme mimo lhůtu podle § 148 odst. 6 daňového řádu, pak obnovu řízení povolit ani nařídit nelze a je namístě upřednostnit zájem na právní jistotě. Možnost daňového subjektu požádat o náhradu škody (v úvahu připadá chybný postup orgánů činných v trestním řízení) samozřejmě není v této situaci dotčena.

Současně je třeba reflektovat, že ne každé zrušení pravomocného rozsudku v trestní věci automaticky znamená naplnění podmínek pro obnovu řízení. Naplnění těchto podmínek je třeba zkoumat individuálně v rámci správní úvahy ohledně povolení či nařízení obnovy řízení.

Ad 12.

Zvolený postup reflektuje mj. zásady hospodárnosti a rychlosti řízení. Došlo-li k vydání pravomocného rozsudku v trestní věci týkající se konkrétní daně, v řízení, v němž již uplynula lhůta pro stanovení daně, pak lze v tomto řízení pokračovat za dodržení rámce lhůty podle § 148 odst. 6 daňového řádu, avšak jen za podmínky, že obsahem odvolacího řízení a pravomocného trestního rozsudku jsou stejné skutečnosti. Je nutno vycházet z premisy, že pravomocný trestní rozsudek, resp. aplikace § 148 odst. 6 daňového řádu, umožňuje správci daně vést po uplynutí lhůty pro stanovení daně daňové řízení jen ve vztahu ke skutečností v trestním rozsudku obsaženým, pokud tyto mají vliv na správné zjištění a stanovení daně.

Ad 13.

Smyslem liberace od povinnosti uhradit penále dle § 251 odst. 4 daňového řádu je motivace daňových subjektů k napravení dřívějších pochybení v tvrzení daně, a to bez nutnosti zahájit kontrolní postup.

Metodické řešení dále vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Afs 26/2024-62, dle kterého je možnost správního uvážení stran uloženého penále, a tedy i zohlednění zásady zákazu dvojího trestání, pro správce daně přesunuta až do fáze prominutí penále, které se však děje vždy na žádost daňového subjektu, nikoliv z vlastní iniciativy správce daně. Pokud daňový subjekt takovou žádost podá, umožní správci daně zohlednit trest uložený v trestním řízení, přičemž správce daně musí svůj závěr řádně odůvodnit. Tím je v projednávaných souvislostech učiněno zadost zachování zákazu dvojího trestání. Pokud však daňový subjekt o prominutí penále nepožádá, nelze hovořit o porušení zákazu dvojího trestání.

Mgr. Ladislav Henáč
ředitel sekce

Na vědomí

Ministerstvo financí, Odbor 32 – Daňová legislativa

Ministerstvo financí, Odbor 39 – Správní činnosti

Generální ředitelství cel

Sekce metodiky daní Generálního finančního ředitelství

Sekce kontroly a analýzy rizik Generálního finančního ředitelství

Sekce informatiky Generálního finančního ředitelství

Odbor majetkových daní, oceňování a ostatních agend Generálního finančního ředitelství

Odbor dotací a ostatních agend Generálního finančního ředitelství

Odbor evidence a vymáhání daní Generálního finančního ředitelství

Oddělení daňového procesu I Generálního finančního ředitelství

Oddělení náhrad škod Generálního finančního ředitelství

Oddělení právně-analytické Generálního finančního ředitelství